

Bidragsliste liggende for mig, men skal ikke oplæse den. Jeg skal kun bemærke, at der, foruden Bidrag fra Hs. Maj. Kongen, naturligvis ogsaa er Bidrag fra de kommunale Institutioner, et lille fra Amtsrådet og et stort, paa et Par Tusinde, fra Byen. Endvidere er der blandt Bidragsydere saa konservative Institutioner som Aalborg Haandværkerforening, upolitiske Institutioner som de i Byen bestaaende Arbejderforeninger og udpræget politiske som socialdemokratisk Forbund, ja, vi kunne endog gaa ned til Fagorganisationerne, saaledes yder Havnearbejdernes Fagforening sit Bidrag. De have naturligvis forskellige Motiver. De konservative Foreninger mene, at den faglige og tekniske Dygtighed vil modstaa den begyndende Samfundsomvæltning — det fortælles jo stadig, at en Samfundsomvæltning er ved at foregaa — medens Socialdemokraterne mene, at den netop vil bevirke, at man lettere kan reformere og omdanne de bestaaende Samfundsforhold. Men hvilke Motiverne end ere, ere de alle enige om at støtte Skolen. Som Følge af, at saa mange modstridende Anskuelser ere samlede under een Hat, vil man finde det naturligt og forstaaeligt, at den, der nu i længere Tid har dirigeret Skolen, ikke er en Højremand eller Socialdemokrat, men en udpræget Venstremand, en overordentlig dygtig og frisindet Mand. De ærede Landborepræsentanter, der muligvis kunne tro, at dette var en ensidig Støtte til Bybefolkningen, skal jeg gøre opmærksom paa, at ifølge Opgørelsen for 1898 var af de mandlige, voksne Elever, som dette Aar besøgte Skolen, kun 337 fødte i Aalborg, medens 347, altsaa 10 flere, vare fødte paa Landet. Der var desuden 135 fra andre Byer, men, saa vidt jeg ved, ingen Kjøbenhavnere derimellem. Man behøver altsaa ikke at være bange for her i for høj Grad at støtte Bybefolkningen, og under ingen Omstændigheder støtter man Kjøbenhavnerne. Jeg ved nok, at det siges, at det ikke nytter at tale om et Ændringsforslag her ved 3die Behandling, naar der en Gang er taget Bestemmelse derom i Finansudvalget; det forandres ikke, om jeg saa stod her og talte som en Engel. Det kan vel i Almindelighed ikke være anderledes; men jeg gaar dog ud fra, at de tekniske Skoler ere et neutralt Gebet, hvor hvert enkelt Medlem kan tage Stilling efter sin Overbevisning, eftersom han finder det retfærdigt og billigt. Derfor har jeg ikke villit udlade af fremkomme med disse Bemærkninger og anbefale den højtærede Ministers

Forslag. Jeg haaber, at det i nogen Grad vil kunne stemme Tinget mildere over for dette Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Bramsen): Det første Punkt paa mit Budget, som ogsaa har været Genstand for en Del Debat i Dag, er den Henstilling, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ved 3 Ændringsforslag har gjort med Hensyn til Lønnen for Arbejderne. Jeg kan angaaende dette Spørgsmaal slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelse om, at Staten bør være en god Arbejdsgiver og betale en rimelig Løn. Men jeg kan ikke se, at der deraf maa følge — og det kunde den ærede Ordfører heller ikke — at man paa Finansloven skal fastsætte Minimal- eller Maksimalpriser pr. Time for Arbejderne. Jeg er ikke en Gang sikker paa, at en saadan Fremgangsmaade vilde være til Fordel for Arbejderne, hvad dog skulde være Øjemedet. Der er i Dag brugt meget stærke Ord om Staten som Arbejdsgiver, man har sagt, at alle vidste, hvorledes de Folk, der for Statsbanerne have kastet Sne i denne Vinter, ere blevne behandlet; man har paastaaet, at Staten ikke vil yde den Betaling, der faktisk ydes af andre, man har udtalt, at Staten lader Folk gaa og slide for en ringe Løn, en skandaløs Sulteløn. Det er meget stærke Ord, og jeg kan ikke andet end henlede de Herres Opmærksomhed, som have brugt disse Ord, paa nærmere at overveje, om de ikke i Virkeligheden se Sagen fra et meget ensidigt, ja fra et urigtigt Synspunkt. De Herrer have jo selv nævnt, at Staten var „Arbejdskøber“; men ikke destomindre forlange de, at den, uagtet den altsaa er Køber, ikke blot skal fastsætte den Pris, som den vil betale, men ogsaa fastsætte den saaledes, at de paagældende, der have Varen at sælge, nemlig Arbejdskraften, skulle være tilfredse. Der er næppe noget Forhold i det borgerlige Liv, hvor noget saadant finder Sted, at den, der køber en Vare, skal nævne en Pris, som den vedkommende, der sælger Varen, skal have, og nævne den saaledes, at den paagældende bliver tilfreds med Tilbudet og endda beholde Friheden til ikke at sælge! Man har gjort gældende, at det var urimeligt, at Staten for det samme Arbejde skulde betale 20 Øre, som andre betale 30 Øre for, men saa spørger jeg: hvorfor betale andre villigt 30 Øre for det Arbejde, som Staten kan faa for 20? Jeg indser det slet ikke. Og hvorfor yde Ar-